

ΟΝΟΜΑ:

Κυριακός Θ. Νικολάου(-Πατραγᾶς)

ΘΕΣΕΙΣ:

2016 — Ἐπίκουρος καθηγητής ἰσλαμικοῦ δικαίου, γραμματείας καὶ πολιτισμοῦ τοῦ Τμήματος Τουρκικῶν Σπουδῶν, σχολῆς ΟΠΕ, Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (διορισμὸς 2018)

2016 — Καθηγητής Ἐδρας Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν Ρέφατ ἀλ-Σαῆντ EPLO

2019 — Διευθυντής Ἐργαστηρίου Ἰσλαμικοῦ δικαίου καὶ ἀραβοῖσλαμικῶν σπουδῶν πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Α΄. Αὐτοτελεῖς δημοσιεύσεις:

1 — Χαλιφεία καὶ ἰσλαμικὴ διακυβέρνησις (Islamica, Arabica et Turcica I), πρόλογοι: Δ/τοῦ σειρᾶς καὶ Γρ.Δ. Ζιάκα, ἐν Ἀθήναις 2011, 232 σελ.

Ἐξετάζεται ἡ πρόσκτησις ὑπὸ τῶν ἀράβων τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀτατούρκ περὶ καταργήσεως τοῦ θεσμοῦ, ἡ θέσις ὅτι οὗτος δὲν προβλέπεται ἀπὸ τὸ ἰσλάμ ὡς ἀναγκαῖον προαπαιτούμενον τῆς ἰσλαμικῆς διακυβερνήσεως, τὴν ὁποίαν ὑπεστήριξεν ὁ Ἄλη Ἀμπντέλ Ραζέκ, καὶ καταδεικνύεται τὸ θρησκευτικῶς ἔωλον αὐτῆς.

2 — Τὸ κομμουνιστικὸν κίνημα Αἰγύπτου (Islamica, Arabica et Turcica II) πρόλογοι: Δ/τοῦ σειρᾶς καὶ Ρέφατ ἀλ-Σαῆντ, β΄ ἔκδοσις, ἐν Ἀθήναις 2011, 196 σελ.

Ἐξετάζεται ἡ ἱστορία τοῦ κινήματος ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 19 αἰῶνος μέχρι τῆς τελευταίας διασπάσεως τοῦ Κ.Κ. Αἰγύπτου τῷ 1998. Ἀναφέρεται ἡ συμβολὴ αὐτοῦ εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ πολιτειακὴν ζωὴν τοῦ τόπου, ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1952 καὶ ἡ ἐν γένει ἐπίδρασις αὐτοῦ ἐπ’ αὐτῆς. Πρὸς τούτοις, παρουσιάζεται ἡ σύγχρονος ἱστορία τῆς Αἰγύπτου τῆς ἐξεταζομένης περιόδου καὶ καταβάλλεται προσπάθεια κατανοήσεως τῶν ἐπὶ Σαντάτ ἐπισυμβασῶν ἀλλαγῶν. Σημειοῦται ὡσαύτως, ὅτι ἡ δομικὴ μορφή αὐτοῦ καὶ αἱ ἰδεολογικαὶ του προκρίσεις ἀπετέλεσαν τὸ πρότυπον τῶν ἀραβικοῦ τύπου κομμουνιστικῶν κομμάτων.

3 — Εἰσηγήσεις προῖσλαμιαίων ἀραβικῶν θεσμίων (Islamica, Arabica et Turcica III), πρόλογος: Δ/τοῦ σειρᾶς, ἐν Ἀθήναις 2011, 146 σελ.

Παρουσιάζεται ἡ «νομοθεσία» τῶν προῖσλαμιαίων ἀράβων εἰς τε τὸν βορρᾶν καὶ τὸν νότον καὶ τονίζονται αἱ υἰοθετήσεις ἢ αἱ ἀπορρίψεις τῶν προῖσλαμιαίων ρυθμίσεων ὑπὸ τῆς θρησκείας τοῦ ἰσλάμ.

4 — Τὸ μέλλον τῆς δημοκρατίας στὴν Αἴγυπτο. Καὶ ἡ συμβολὴ τοῦ ἱπότου Χάλεντ Μόχη ἀλ-Ντήν (Islamica, Arabica et Turcica IV), πρόλογοι: Δ/τοῦ σειρᾶς καὶ Χάλεντ Μόχη ἀλ-Ντήν, ἐν Ἀθήναις 2011, 290 σελ.

Ἐξετάζεται τὸ πολιτειακὸν πρότυπον τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τῆς φαραωνικῆς ἐποχῆς μέχρι τῆς οικειοθελοῦς ἀποχωρήσεως τοῦ ἱστορικοῦ ἡγέτου τῆς Αἰγύπτου, τῆς Σοσιαλιστικῆς Διεθνοῦς καὶ τοῦ Κινήματος τῶν Ἀδεσμεύτων προέδρου Χόσνη Μουμπάρακ ἀπὸ τὴν προεδρείαν τῆς δημοκρατίας. Κατατίθενται καὶ ὠρισμένοι προσωπικαὶ σκέψεις διὰ τὸ πολιτειακὸν μέλλον αὐτῆς.

5 — Γενετήσιος παραβατικότης κατά τε τὸ ἰουστινιάνειον καὶ τὸ ἰσλαμικὸν δίκαιον. Ἡ μοιχεία καὶ τὰ συναφῆ ἐγκλήματα (Islamica, Arabica et Turcica VII), πρόλογοι: Δ/τοῦ σειρᾶς καὶ Ρέφαατ ἄλ-Σαήντ, ἐν Ἀθήναις 2012, 354 σελ.

Καταδείκνυται βάσει τῶν πηγῶν ἡ ἀνυπαρξία τῆς ποινῆς τοῦ λιθοβολισμοῦ εἰς τὰ περὶ τὴν γενετήσιον ὀρμὴν ἐγκλήματα τοῦ ἰσλάμ. Παρουσιάζεται, ὡσαύτως, τὸ πλήρες νομικὸν πλαίσιον ἀντιμετώπισεως τούτων τῶν ἐγκλημάτων εἰς ἀμφοτέρας τὰς δικαιοταξίας καὶ ἀναφέρονται αἱ διαφοραὶ τῶν.

6 — Ὁ θεσμὸς τῶν βακουφίων κατὰ τὸ ἰσλαμικὸν δίκαιον (Islamica, Arabica et Turcica IX), πρόλογοι: Δ/τοῦ σειρᾶς καὶ Ἀναστασίου Ν. Μαρίνου (Δρ ν. ἀντιπροέδρου τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐ.τ.), ἐν Ἀθήναις 2013, 112 σελ.

Ἐξετάζονται βάσει τῶν πηγῶν τοῦ ἰσλαμικοῦ δικαίου ζητήματα, τὰ ὅποια ἀφοροῦν τὰ βακούφια, ὅπως τί εἶνε βακούφια, ὁ ρόλος τῶν, τὸ ἔργον τῶν, ἡ διοίκησις τῶν καὶ διάφορα ἄλλα ἐπίμαχα νομικὰ ζητήματα.

7 — Ἡ ἀνατροπὴ τῶν τυράννων ἐν τῇ ἀνατολικῇ ρωμαϊκῇ αὐτοκρατορίᾳ καὶ τῷ ἰσλάμ. Τὸ πλατωνικὸν ὑπόβαθρον (Islamica, Arabica et Turcica XIII), πρόλογος: Δ/τοῦ σειρᾶς, ἐν Ἀθήναις 2013, 77 σελ. [Καὶ εἰς συντετμημένην μορφήν «Le renversement des tyrans à Byzance et à l'Islam» ἐν Byzantinischen Forschungen τ. XXXI (2013) (Internationale Zeitschrift für Byzantinistik), σελ. 191-201].

Τὸ κείμενον ἀποτελεῖ διηρυμμένην καὶ βιβλιογραφικῶς ἐνημερωμένην μορφήν διαλέξεως, δι' ἧς ἐπιχειρεῖται ἡ κατάδειξις τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τῶν ἐξεγέρσεων εἰς τὰς ὡς ἄνω δικαιοταξίας, ὁπότε παρουσίασθῇ ἀπόκλισις τοῦ ἄρχοντος ἀπὸ τῆς πλατωνικῆς ἀρχῆς τῆς δικαιοσύνης.

8 — Ἡ περὶ προἰσλαμιαίας ἀραβικῆς ποιήσεως θεωρία τοῦ Τάχα Χουσεΐν (Islamica, Arabica et Turcica XI), πρόλογος: Δ/τοῦ σειρᾶς, ἐπίμετρον Ρέφαατ ἄλ-Σαήντ, ἐν Ἀθήναις 2014, 416 σελ.

Παρουσιάζεται ἡ θεωρία τοῦ Τάχα Χουσεΐν, καθ' ἣν ἡ θεωρουμένη ὡς προἰσλαμιαία ποίησις ὡς ἔκφρασις τῶν καλῶν τεχνῶν, τοῦ γραπτοῦ λόγου καὶ τῆς ὑψηλῆς λογοτεχνίας λογίζεται ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἰσλαμικὴν περίοδον κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ ἰσλαμικοῦ πολιτισμοῦ.

9 — Εἰσηγήσεις, ἱστορία καὶ φιλοσοφία τῶν δικαϊκῶν καὶ κοινωνικῶν θεσμῶν τῶν ἀρχαίων πολιτισμῶν τῆς ἐγγυὲς Ἀνατολῆς. Μετὰ παραρτήματος πολεμαϊκῶν καὶ ἰσλαμικῶν θεσμῶν (:θεσμοὶ ἀρχαίων ἀνατολικῶν δικαίων, ἐν Ἀθήναις 2019], (Islamica, Arabica et Turcica XII), ἐν Ἀθήναις 2015, 900 σελ.

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο ἐξετάζονται κατὰ βάσιν οἱ θεσμοὶ τῶν πολιτισμῶν τῆς φαραωνικῆς Αἰγύπτου, Μεσοποταμίας, ἰουδαίων καὶ προἰσλαμιαίων ἀράβων κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, τόσον ὑπὸ φιλοσοφικὴν ὅσον καὶ κοινωνικὴν καὶ δικαϊκὴν ἔποψιν. Παρουσιάζονται αἱ πηγαί, τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου, χωρὶς νὰ παραλείπεται ἡ ἀναφορὰ εἰς τὴν ἀντεγκληματικὴν πολιτικὴν καὶ τὴν δικονομίαν. Παρεμπιπτόντως γίνονται ἀναφοραὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν δίκαιον, τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον, τὸν χριστιανισμὸν καὶ τὸ ἰσλάμ.

10 — Ὁ Μωάμεθ παρὰ Θεοφάνει τῷ ὁμολογητῇ (Islamica, Arabica et Turcica XIV), πρόλογος: Δ/τοῦ σειρᾶς, ἐν Ἀθήναις 2015, 73 σελ.

Παρουσιάζεται ἡ περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Μωάμεθ ἐξιστορήσις τοῦ Θεοφάνους, ἐντασσόμενη ἐν τῷ ἱστορικῷ πλαισίῳ τῆς συγγραφῆς τῆς, καὶ ἐλέγχεται

βάσει των πορισμάτων των ισλαμικῶν πηγῶν καὶ τῆς ισλαμικῆς ἐπιστημονικῆς συγγραφικῆς παραγωγῆς.

11 — Τὸ νομικὸν καθεστῶς τοῦ «ἱεροῦ» πολέμου κατὰ τὸ ἰσλάμ [Ἰσλαμικαὶ μελέται Α΄], πρόλογος Ἰωάννου Θ. Μάζη, ἐν Ἀθήναις 2015, 155 σελ.

Ἐξετάζονται βάσει τῶν ισλαμικῶν πηγῶν αἱ προϋποθέσεις βάσει τῶν ὁποίων εἶνε ἐπιτρεπτὸν τὸ γεχεῖν (ἱερὸς πόλεμος) καθὼς καὶ ὅλα τὰ ζητήματα τὰ ὅποια δυνατὸν νὰ προκύψουν κατὰ τὴν μάχην. Δὲν παραλείπεται ὡσαύτως ἡ ἐξέτασις τῆς συνθέσεως τοῦ στρατεύματος καὶ τοῦ τρόπου διεξαγωγῆς τοῦ πολέμου. Ἐν τέλει παρουσιάζεται ἡ σύμπτωσις ἢ ἀσυμφωνία τῶν ισλαμικῶν περὶ πολέμου ἀρχῶν πρὸς τὰς ἀντιστοίχους τοῦ διεθνοῦς δικαίου.

12 — Ἀραβοῖσλαμικὸς κόσμος. Πηγαὶ ἱστορίας, ἰδεολογίας, πολιτικῆς, πολιτισμοῦ, Πρόλογος Χάλεντ Μόχη ἀλ-Ντήν, ἐν Ἀθήναις 2016, 779 σελ.

Ἐν τῷ παρόντι τόμῳ ἔχουν μετεφρασθῆ κείμενα κορυφαίων ἀράβων ἱστορικῶν, φιλοσόφων καὶ πολιτικῶν, καλύπτοντα τὴν εὐρεῖαν θεματικὴν τοῦ ὑποτίτλου καὶ παρουσιάζοντα ἐν εἴδει corpus εἰκόνα περὶ τοῦ ἀραβικοῦ κόσμου.

13 — Προλεγόμενα ἀραβοῖσλαμικοῦ πολιτισμοῦ, ἐν Ἀθήναις 2016, 182 σελ.

Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ παρουσιάζεται τὸ πλέγμα τῶν κοινωνικῶν σχέσεων ἐν τῷ ἀραβοῖσλαμικῷ κόσμῳ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ισλαμικῆς περιόδου μέχρι τῆς ὀθωμανικῆς. Ἐπικεντροῦται ἡ ἔρευνα εἰς τὴν ἐκδηλωθεῖσαν σύγκρουσιν ἐπισήμου κράτους καὶ κοινωνίας, καὶ τονίζεται ὅτι τὴν ισλαμικὴν ὀρθοπραγίαν περιεφρούρησεν ἡ δευτέρα. Καταβάλλεται δὲ προσπάθεια ὅπως καταδειχθῇ ἡ καθημερινότης τῶν ἀράβων εἰς τοὺς πλείονας τομεῖς τοῦ βίου.

14 — Ἡ ἱεροδικαϊκὴ πρόβλεψις καλύψεως τοῦ σώματος κατὰ τὸ ἰσλαμικὸν δίκαιον, ἐν Ἀθήναις 2017, 51 σελ.

Δι' αὐτῆς τῆς μελέτης παρατίθενται τὰ ἱεροδικαϊκὰ τεκμήρια ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων προκύπτει ποῖα σημεῖα τοῦ σώματος δεόν νὰ εἶνε κεκαλυμμένα δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα, καθὼς καὶ ἐνώπιον τίνων καὶ μέχρι τίνος βαθμοῦ εἶνε ἐπιτρεπτὴ ἡ θέασίς των. Ἐπ' ἴσης ἐξετάζεται τὸ ζήτημα τοῦ πέπλου, τῆς μανδήλας, τοῦ «νεκκάμπ» καὶ τῆς «μπούργγας».

15 — Ἡ ἀραβικὴ γραμματεία καὶ ἡ σχέσις τῆς πρὸς τὴν ἑλληνικὴν, λατινικὴν, περσικὴν, ὀθωμανικὴν καὶ εὐρωπαϊκὴν. Δύο διαλέξεις τοῦ Τάχα Χουσεῖν ἐν Μαρόκῳ τῷ 1958, ἐν Ἀθήναις, 99 σελ.

Παρουσιάζονται δύο διαλέξεις τοῦ πρυτάνεως τῆς ἀραβικῆς γραμματείας Τάχα Χουσεῖν ἐν Μαρόκῳ τῷ 1958, ἐνθα οὗτος ἀναφέρεται διεξοδικῶς εἰς τὴν σχέσιν τῆς ἀραβικῆς γραμματείας πρὸς τὰς ἐπιλοίπους. Ὁ σχολιασμὸς εἶνε ἐκτενὴς μὲ προσπάθειαν ἐπιλύσεως δυσεπιλύτων προβλημάτων. Ἐν τισὶ σημείοις ὑφίσταται δι' ἐπιχειρημάτων ἀντίκρουσις τῶν θέσεων τοῦ Τάχα Χουσεῖν.

16 — Ἀδελφοὶ Μουσουλμᾶνοι. Ἡ μήτρα τῆς ισλαμιστικῆς ἐνόπλου βίας. Ἡ μαρτυρία τοῦ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ ἐθνάρχου Νάσερ Σάμη Σάραφ, ἐν Ἀθήναις, 142 σελ.

Κατατίθεται ἡ μαρτυρία τοῦ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ προέδρου Νάσερ περὶ τῆς ἐν θέματι ὀργανώσεως, ἡ ὁποία σχολιάζεται καταλλήλως καὶ καταδεικνύεται δι' ἀδιασειστων στοιχείων ἢ τρομοκρατικῆ τῆς φύσεως. Ἐπίσης συγκρίνεται ἡ νασερικὴ πρὸς τὴν κεμαλικὴν πολιτικὴν εἰς τὸν θρησκευτικὸν τομέα.

17 — Ἡ «άραβική άνοιξις» άπό τόν Μουμπάρακ εἰς τόν Σίση. Άπόρρητοι καί μυστικά συνομιλία καί έπαφαι τοῦ ήγέτου τῆς αἰγυπτιακῆς άριστεραῶς καθηγητοῦ Ρέφαατ άλ-Σαήντ, έν Αθήναις, 264 σελ.

Κατατίθεται ή καταγραφείσα μαρτυρία τοῦ καθηγητοῦ Ρέφαατ άλ-Σαήντ καταλλήλως έσχολιασμένη περι τῶν γεγονότων τῆς λεγομένης κατ' εὐφημισμὸν «άραβικῆς άνοιξεως», όταν ὁ ίδιος ανέλαβε πρωταγωνιστικὸν ρόλον εἰς τὴν επίλυσιν τῶν έκτοτε άνακυψάντων προβλημάτων καί έμφαίνεται δι' αὐτῆς, ὅτι τὸ ὅλον έγγείρημα οὐδόλως δύναται νά χαρακτηρισθῆ ὡς «έξέγερσις».

18 — Αἱ Νεαραί τοῦ Ἰουστινιανοῦ, έν Αθήναις, 2018, 800 σελ.

Ἐπαναστοιχιοθετοῦνται αἱ Νεαραί τοῦ Ἰουστινιανοῦ μετὰ νέας έπεξεργασίας τοῦ κειμένου καί καταλλήλου εἰσαγωγῆς. Παρατίθενται πίνακες παραβολῆς πρὸς τὰ λοιπὰ μέρη του C.I.C. καθὼς καί χρονολογικοί.

19 — Νάσερ. Ὁ άνθρωπος, ή ιδεολογία, ή επανάστασις. Πρόλογος Ρέφαατ άλ-Σαήντ, έν Αθήναις, 2019, 794 σελ.

Ὁ έν λόγω ὀγκώδης τόμος άποτελεῖ προσπάθειαν κατανόησης τοῦ φαινομένου Νάσερ διὰ τῆς έπιλογῆς κειμένων τῶν κατ' έξοχὴν άρμοδίων ν' άποταθοῦν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τοῦ ὑποτίτλου.

20 — Αἱ Εἰσηγήσεις τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Μετὰ τῶν Ἰνστιτούτων τοῦ Θεοφίλου, έν Αθήναις, 710 σελ.

Παρατίθεται τὸ λατινικὸν πρωτότυπον τῶν Εἰσηγήσεων τοῦ Ἰουστινιανοῦ μεθ' έλληνικῆς άποδόσεως καθὼς καί τὰ Ἰνστιτούτα τοῦ Θεοφίλου ὡς έρμηνευτικά πρὸς τὰς Εἰσηγήσεις. Ἐν τέλει καταρτίζεται πίναξ αὐτῶν έν παραβολῇ πρὸς τὰ έπίλοιπα μέρη του C.I.C. Ἡ εἰσαγωγή εἶνε έκτενῆς περι άμφοτέρων τῶν κειμένων.

Β'. Μελετήματα / Συμβολαί

1 — «Ἡ έννοια τῆς δικαιοσύνης έν τῷ ισλαμικῷ νόμῳ. Μελέτη ιστορικοδικαϊκή» έν Ἐκ. Φάρῳ τ. ΟΔ' (2003) (συν. Ἄχμαντ Χάσαν), σελ. 159-179.

Καταδείκνυται, βάσει τῶν πηγῶν, ή θέσις τῆς δικαιοσύνης έν τῇ ισλαμικῇ δικαιοταξίᾳ, ὁ ρόλος καί ή άποστολή τῆς. Τίθεται καί τὸ νομικὸν πλαίσιον τῶν έτεροθρήσκων καί τῆς φορολογίας, ὅπως καί ή έκτασις τῆς έξουσίας τῶν άρχόντων.

2 — Διάγραμμα πολεμαϊκοῦ δικαίου έν Ἀναλέκτοις (έκδοσις Ἰνστιτούτου Ἀνατολικῶν Σπουδῶν τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας) (έν συνεργασία μετὰ τοῦ καθηγητοῦ Ἄχμαντ Ἰμπραχήμ Χάσαν), τ. Δ' (2003-2004), β' περίοδος, σελ. 185-260.

Ἡ μελέτη αὐτή παρουσιάζει, έν εἶδει εἰσηγήσεων, τὸ πολεμαϊκὸν δίκαιον, τό τε δημόσιον καί τὸ άστυκὸν εἰς τὰς κυριωτέρας έκφάνσεις αὐτοῦ. Δέν παραλείπει νά τονίση καί νά προβάλη τὴν δικαϊκὴν πολυμορφίαν τῆς περιόδου, τὴν ὑπαρξιν τριῶν δικαϊκῶν καθεστώτων (λογίου-φαραωνικοῦ, δημῳδου καί έλληνικοῦ) καί τὰς μεταξὺ τούτων έπισυμβάσας έπιδράσεις.

3 — «Ἡ θέσις τῶν μονοθεϊστῶν έν Αἰγύπτῳ άπό τοῦ ισλαμικοῦ άνοίγματος ἄχρι τοῦ Μωχάμεδ Ἄλη» έν Ἐκ. Φάρῳ τ. ΟΕ' (2004) (συν. Ἄχμαντ Χάσαν), σελ. 135-143.

Αποκλειστικῶς βάσει τῶν πηγῶν καταδείκνυται ἡ θέσις αὐτῶν ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου καὶ μεταφράσεις ἀκντ ἀμὰν (συνθηκῶν προστασίας).

4 — «Γαμικὸν δίκαιον καὶ πρακτικὴ εἰς τὴν Αἴγυπτον τῶν φατεμυδῶν» ἐν Ἐκ. Φάρῳ τ. Ος' (2005), σελ. 195-211.

Πηγαίως παρουσιάζεται ἡ πρακτικὴ τοῦ γάμου καὶ τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν λογίων καὶ δημοδῶν πηγῶν τῆς ἐποχῆς, τονιζομένων τῶν ἀποκλίσεων ἀπὸ τῆς ἰσλαμικῆς ὀρθοδοξίας.

5 — «Μαξιμ Ροντενσόν» ἐν Πολίτη τεῦχ. 132 (2005), σελ. 27-29.

Ἀνάλυσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ καὶ κρίσις ἐπὶ μέρους θέσεων του.

6 — «Ἰσλάμ καὶ ἐθνισμὸς» ἐν Πολίτη τεῦχ. 142 (2006), σελ. 28-32.

Δείκνυται τὸ ἀσύμπτωτον τούτων τῶν ἐννοιῶν ὑπὸ ἰσλαμικὴν ἔποψιν.

7 — «Ἡ αὐτοδιάζευξις τῆς γυναικὸς κατὰ τὸ ἰσλαμικὸν δίκαιον» ἐν Νέα Σιῶνι τ. 91 (2007), σελ. 81-87.

Ἐξετάζεται ὁ τρόπος δι' οὗ δύναται ἡ γυνὴ διὰ τοῦ γαμηλίου συμβολαίου, ἐφαρμοζομένης τῆς ἀρχῆς τῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ν' αὐτοδιαζευχθῆ.

8 — «Ἡ σχέσις τοῦ ἰσλαμικοῦ νόμου πρὸς τὸ ῥωμαϊκὸν δίκαιον» ἐν Θεωρία καὶ Πράξει Διοικητικοῦ Δικαίου τ. Α'/'γ' (ΘΠΔΔ) (2008) (συν. Ἀχμαντ Χάσαν), σελ. 249-356.

Ἐξετάζεται ἡ σχέσις αὐτῶν, αἱ προβληθεῖσαι θεωρίαι καὶ προσωπικαί, βάσει τῶν πηγῶν, τοποθετήσις περὶ ἐλάσσονος σημασίας ἐπιδράσεων. Ὑπάρχει περίληψις τῆς μελέτης εἰς τὴν γαλλικὴν.

9 — «Ὁ Τάχα Χουσεῖν καὶ ὁ αἰγυπτιακὸς φιλελευθερισμὸς» ἐν Ἐκ. Φάρῳ τ. ΟΘ' (2008), σελ. 97-109.

Ἐξετάζονται αἱ ἰδιαιτερότητες τοῦ αἰγυπτιακοῦ φιλελευθερισμοῦ καὶ ἡ συμβολὴ τοῦ Τάχα Χουσεῖν εἰς τὴν διὰ τῆς παιδείας διάδοσίν του. Ὑπάρχει καὶ μετάφρασις κειμένου αὐτοῦ περὶ τῆς Ἑλλάδος.

10 — «Ἡ σχέσις τοῦ ῥωμαϊκοῦ δικαίου πρὸς τὰρχαῖα ἀνατολικά δίκαια» ἐν Ἀλεξανδρινῷ Ἀμητῷ. Ἀφιέρωμα στὴν μνήμη τοῦ I.M. Χατζηφώτη (Πηγαὶ καὶ τεκμήρια τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας ἀρ. 2), τ. Α', ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 2008 (συν. Ἀχμαντ Χάσαν), σελ. 169-184.

Ἐξετάζονται αἱ προταθεῖσαι θέσεις περὶ τοῦ θέματος καὶ λαμβάνεται μία μέση, ὑποστηρίζουσα τὰς ἀμφοτέρωθεν ἐπιδράσεις.

11 — «Ἡ πρωτοκαθεδρία τοῦ δικαίου εἰς τὸ ἰσλάμ» ἐν Θεωρία καὶ Πράξει Διοικητικοῦ Δικαίου (ΘΠΔΔ) τ. Β'/'η'-θ' (2009), σελ. 1026-1030.

Δείκνυται ἡ νομικὴ φύσις τοῦ ἰσλάμ, ἡ κατάταξις τῶν πηγῶν αὐτοῦ καὶ αἱ διαφοραὶ του, δικαϊκῶς, ἀπὸ τὸν χριστιανισμὸν. Ὑπάρχει περίληψις τῆς μελέτης εἰς τὴν γαλλικὴν.

12 — «Φυλετισμὸς καὶ σύγχρονον ἰσλαμιστικὸν κίνημα» ἐν Ἀλεξανδρινῷ Ἀμητῷ. Ἀφιέρωμα στὴν μνήμη τοῦ I.M. Χατζηφώτη (Πηγαὶ καὶ τεκμήρια τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας ἀρ. 3), τ. Β', ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 2009, σελ. 477-484.

Καταδείκνυται ἡ σχέσις τούτων καὶ ὁ τρόπος δι' οὗ ὁ φύλαρχος μετετρέπη εἰς χαλίφην καὶ εἶτα εἰς μόρσσεντ (:ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἀδελφῶν Μουσουλμάνων).

13 — «Le Coran et le surnaturel selon la pensée juridique» παρὰ Γεωργίῳ Ἀραμπατζῆ Studies in supernaturalism, πρόλογος Θεοδοσίου Πελεγρίνη, ἐν Βερολίῳ 2009, σελ. 126-135 [καὶ εἰς ἑλληνικὴν ἀπόδοσιν «Κοράνιον καὶ μεταφυσικὴ ὑπὸ δικαϊκὴν ὀπτικὴν» ἐν Παρνασσῶ τ. ΝΑ' (2009), σελ. 147-154].

Τονίζεται ἡ κατ' ἀρχὴν μεταφυσικὴ διάστασις τῶν νομικῶν πράξεων καὶ τοῦ κολασμοῦ. Ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀποδόσει, περίληψις εἰς τὴν ἀγγλικὴν.

14 — «Ἡ ἀναχαίτησις τῆς ταξικῆς συνειδήσεως εἰς τὸ ἰσλάμ» ἐν Ἀναλέκτοις τ. Θ' (2009), β' περίοδος, σελ. 89-96.

Ὁ τρόπος δι' οὗ ἡ δομὴ τῆς ἰσλαμικῆς κοινωνίας δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐκδήλωσιν, οὐ μὴν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν ταξικῆς συνειδήσεως.

15 — «Ἡ 4ῃ Φεβρουαρίου ὡς ὀρόσημον τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς Αἰγύπτου» ἐν Ἀναλέκτοις τ. Θ' (2009), β' περίοδος, σελ. 97-104.

Ἐξετάζεται τὸ πῶς ἡ ἡμέρα αὕτη ἀπετέλεσε τὴν βάσιν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ πολιτικοῦ σκηنيκοῦ τῆς χώρας καὶ ὠδήγησεν εἰς τὴν σοσιαλιστικὴν νασερικὴν ἐπανάστασιν.

16 — «Ἡ κοινωνικὴ παράμετρος τῶν ἐξουσιαστικῶν συγκρούσεων ἐν τῷ πρώιμῳ ἰσλάμ» ἐν Ἐκ. Φάρῳ τ. Π' (2009), σελ. 85-104.

Ἐξετάζεται ὁ τρόπος δι' οὗ ἐγένοντο αἱ πρῶται διασπάσεις εἰς τὸ ἰσλάμ, ἡ ἵδρυσις τῆς χαλιφείας, ὁ θάνατος τοῦ προφήτου καὶ ἡ ἀνοδος τῶν κατόχων τοῦ πλοῦτου εἰς τὴν ἐξουσίαν. Ἑρμηνεύεται ἡ ἱστορία αὐτῆς τῆς περιόδου ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς θεωρίας τοῦ διαλεκτικοῦ ὕλισμοῦ καὶ δὴ καὶ τῆς πάλης τῶν τάξεων.

17 — «The political posture of Egypt's left-wing party» ἐν Middle East Bulletin τεύχ. 15 (2009), σελ. 15-16.

Παρουσιάζεται ἡ θέσις τῆς ἀριστερᾶς εἰς τὸ πολιτικὸν σκηνικὸν τῆς χώρας.

18 — «Ἡ προστασία τῶν αἰσθήσεων ἐν τῷ ἰσλαμικῷ ποινικῷ δικαίῳ» ἐν Ἐκ. Φάρῳ τ. ΠΑ' (2010), σελ. 153-157.

Ἡ ἀκοὴ τίθεται εἰς τὴν κορυφὴν. Ἀπαγορεύεται οἰαδήποτε καταστροφὴ τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων εἰς σημεῖον πλήρους ἀχρηστεύσεώς των κατὰ τὴν ποινικὴν μεταχείρισιν.

19 — «Αἱ πηγαὶ τοῦ ἰσλαμικοῦ δικαίου καὶ ἡ προβληματικὴ τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων» ἐν Ἐκ. Φάρῳ τ. ΠΑ' (2010), σελ. 159-166.

Ἐξετάζεται ἡ ἰδιαιτερότης τοῦ ἰσλαμικοῦ δικαίου ὡς θείου δικαίου τῆς ὑστέρας ἀρχαιότητος καὶ ἂν εἶνε δυνατὴ ἡ ὑπ' αὐτοῦ υἰοθέτησις τῶν συγχρόνων δικαϊκῶν τάσεων περὶ θεμελιωδῶν δικαιωμάτων.

20 — «Μέθη καὶ καταλογισμὸς εἰς τὸ ἰσλάμ» ἐν Ἐκ. Φάρῳ τ. ΠΑ' (2010), β' περίοδος, σελ. 167-173.

Ἐν ᾧ ἡ οἰνοποσία ἀπαγορεύεται, ἡ μέθη δύναται ν' ἀποτελέσῃ, ὑπὸ προϋποθέσεις, λόγον ἄρσεως τοῦ καταλογισμοῦ.

21 — «Ἡ κατὰ τὴν ποινικὴν μεταχείρισιν ἰσότης τῶν φύλων ἐν τῷ ἰσλάμ» ἐν Ἀναλέκτοις τ. Ι' (2010), β' περίοδος, σελ. 105-111.

Ἐπειδὴ δὲν ὑφίσταται λόγος ἀντιθέτου ἀντιμετωπίσεως, τὰ κορανικὰ ἐδάφια, ἐρμηνευόμενα καταλλήλως διὰ τῶν κανόνων τοῦ οὐσοῦλ ἀλ-φέκχ, ὁδηγοῦν εἰς τὴν πρόβλεψιν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως.

22 — «Ὁ Ἰωάννης Μ. Χατζηφώτης ὡς ἓνας αὐθεντικὸς ἐκπρόσωπος τῆς Ρωμηοσύνης» ἐν Ἀναλέκτοις τ. Γ' (2010), σελ. 101-104.

Παρουσιάζεται κατὰ τρόπον συμβολικὸν ἢ σκέψις τοῦ Ἰ.Μ. Χατζηφώτη, ἐντασσομένη εἰς τὴν διαχρονίαν τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ἐξαίρεται ἢ συμβολή του ὑπὲρ τοῦ διαλόγου μετὰ τὸ ἰσλάμ. Δὲν παραλείπεται δὲ ἡ προβολὴ τοῦ ποικιλομόρφου ἔργου του καὶ ἡ ἐπίδρασίς του ἐπὶ τὴν διαμόρφωσιν τῆς συγχρόνου μοναστικῆς φιλολογίας.

23 — «Ὁ Ἀλεξανδρισμὸς στὸ ποιητικὸν ἔργον τοῦ καθηγητοῦ Ἰ.Θ. Μάζη» ἐν Ἀναλέκτοις τ. Γ' (2010), σελ. 113-115.

Κατὰ τρόπον συμβολικὸν παρουσιάζεται τὸ ἔργον τοῦ Ἰ.Θ. Μάζη ὑπὸ τὸ πρῖσμα τοῦ ἀλεξανδρισμοῦ, τοῦ ὁποίου στοιχεῖα παρατηροῦνται εἰς τὸ διαχρονικῶς ἑλληνικὸν πνευματικὸν τοῦ ἔργου.

24 — «Ἡ μεθοδολογικὴ πρόσληψις τοῦ ἰσλάμ» ἐν *Civitatis Gentium* τ. Α' / α' (2011), σελ. 78-86.

Ἐξετάζονται οἱ ὀριενταλιστικοὶ τρόποι προσεγγίσεως τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ἴδρυσις αὐτῆς τῆς πειθαρχίας εἰς τε τὴν Ἀνατολήν καὶ τὴν Δύσιν καὶ λαμβάνεται θέσις ἐπ' αὐτῶν. Μετάφρασις περιλήψεως εἰς τὴν ἀγγλικήν.

25 — «Αἱ δικαῖκαὶ συνέπειαι τοῦ θρησκευτικοῦ χαρακτήρος τῆς ἐν Θράκῃ μειονότητος καὶ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ συντάγματος» ἐν Ἐπιθεωρήσει Δημοσίου Δικαίου καὶ Διοικητικοῦ Δικαίου (ΕΔΔΔΔ) τ. ΝΕ' (2011), σελ. 291-301.

Αἱ συνέπειαι τῆς θρησκευτικῆς φύσεως τῆς μειονότητος καὶ τὰ, βάσει τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου, ἐξ αὐτῆς ἀπορρέοντα δικαιώματα. Μετὰ μεταφράσεως περιλήψεως εἰς τὴν γαλλικήν.

26 — «Περὶ τὸ καθεστῶς ἀναδείξεως τοῦ μουφτῆ κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἔννομον τάξιν» ἐν Ἐπιθεωρήσει Δημοσίου Δικαίου καὶ Διοικητικοῦ Δικαίου (ΕΔΔΔΔ) τ. ΝΕ' (2011), σελ. 281-290 (ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἀντιπροέδρου ΣτΕ (ἐ.τ.). δρ ν. Ἀναστασίου Μαρίνου).

Ἡ βάσει τοῦ ἰσλαμικοῦ δικαίου ἐξέτασις τῆς νομολογίας τοῦ ΣτΕ περὶ διορισμοῦ τοῦ μουφτῆ. Μετὰ μεταφράσεως περιλήψεως εἰς τὴν γαλλικήν.

27 — «Αἱ πηγαὶ τῆς ἰσλαμικῆς ἱστορίας» ἐν Ἀναλέκτοις τ. ΙΑ' (2011), σελ. 113-116.

Ἐξετάζονται αἱ κυριότεραι ἱστορικαὶ πηγαὶ καὶ ἡ ἀξιοπιστία ἐκάστης ἐξ αὐτῶν.

28 — «Ἡ διάκρισις τῶν ἐγκλημάτων εἰς τὸ ἰσλάμ» ἐν Ἐκ. Φάρω τ. ΠΒ' (2011), σελ. 141-147.

Ἐξετάζεται ἡ θεωρία τῆς τριμεροῦς διακρίσεως αὐτῶν καὶ ὑποστηρίζεται, ὅτι ὀρθότερα τοποθέτησις κατατάσσει ταῦτα εἰς δύο.

29 — «Ἀπὸ τὴν σαρήαν εἰς τὸ φέκχ. Ἡ πορεία ἀπὸ τὸ ἀπόλυτον εἰς τὸ σχετικόν» ἐν *Civitatis Gentium* τ. Β' (2012), σελ. 25-31.

Αἱ διαφοραὶ μεταξὺ σαρήας καὶ φέκχ καὶ βάσει αὐτῶν, τί καθίσταται ὑποχρεωτικόν, καθ' ὅτι ἀναλλοίωτον εἰς τὸν χρόνον διὰ τὸν πιστὸν μουσουλμᾶνον. Μετὰ περιλήψεως εἰς τὴν γαλλικήν.

30 — «Ἡ πρόσκτησις τῆς χαλιφείας ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν» ἐν Μνημοσύνη τ. ΙΗ' (2010-2012), σελ. 383-394.

Ἐξετάζεται τὸ ἱστορικῶς ἀνεξακρίβωτον τῆς τοιαύτης προσκτῆσεως καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς τοιαύτης ἀπολείψεως κατὰ τὸ ἰσλαμικὸν δίκαιον. Μετὰ γερμανικῆς περιλήψεως.

31 — «Ἡ ἀδυναμία τῆς διὰ τῆς αὐτῆς ἐκφορᾶς τρισσῆς διαζεύξεως κατὰ τὸ ἰσλαμικὸν δίκαιον» ἐν Γρηγορίῳ Παλαμᾷ τ. 95/846 (2012), σελ. 307-311.

Διὰ τῆς χρήσεως τῶν ἱεροδικαϊκῶν κανόνων τοῦ ἰσλάμ καταδεῖκνυται ὅτι ἡ διὰ τῆς μιᾶς ἐκφορᾶς τρισσῆ ἀποπομπὴ λογίζεται ὡς μία.

32 — «Λεξικογραφικὴ ἀνάλυσις τοῦ ἰσλαμικοῦ ὄρου σαχῆντ (ἱερομάρτυρος) ἐν τῇ ἀραβικῇ γραμματολογίᾳ» ἐν Ἐκ. Φάρῳ τ. ΠΓ' (2012), σελ. 211-214.

Ἀναλύεται ἡ λέξις σαχῆντ βάσει τῶν μεσαιωνικῶν καὶ τῶν συγχρόνων ἀραβικῶν λεξικῶν.

33 — «Αἱ δικαϊκαὶ προϋποθέσεις κηρύξεως τοῦ γκεχάντ. Ἡ ἀπόλυτος ἐξουσία τοῦ χαλίφου» ἐν Ἐφημερίδι διοικητικοῦ δικαίου (Ἐφημ. ΔΔ) 2012/γ', σελ. 382-386 (συν. Ι.Θ. Μάζη) καὶ εἰς γαλλικὴν μετάφρασιν *Les conditions juridiques de la proclamation du Gehad. Le pouvoir absolu du caliphe* ἐν *Géographies, Géopolitiques et Géostratégies Régionales* τ. 1/1 (Δεκέμβριος 2013), σελ. 13-19.

Διὰ τῶν πηγῶν τοῦ ἰσλαμικοῦ δικαίου καταδεῖκνυται ὅτι τὸν ἱερὸν πόλεμον εἰς τὸ ἰσλάμ μόνον ὁ χαλίφης, ἂν ὑπάρχη, δύναται νὰ κηρύξη, ἄλλως ἢ κήρυξις εἶνε ἄκυρος καὶ ὅθεν δὲν ἐπιφέρει ἱερονομικὴν τινα ὑποχρέωσιν.

34 — «Τὸ περὶ ἱεροδιδασκάλων τῆς μουσουλμανικῆς μειονότητος τῆς Θράκης ἄρθρον 53 τοῦ ν. 4115/2013» ἐν Ἐπιθεωρήσει Δημοσίου Δικαίου καὶ Διοικητικοῦ Δικαίου (ΕΔΔΔΔ) τ. ΝΖ' (2013), σελ. 49-53 (ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἀντιπροέδρου ΣτΕ (ἐ.τ.) δρ ν. Αναστασίου Μαρίνου).

Ἐν ᾧ ἐξάιρεται ἡ βούλησις τοῦ νομοθέτου ἐν τῷ συγκεκριμένῳ θέματι, ἀναφέρονται αἱ ἐξ ἐπόψεως ἰσλαμικοῦ καὶ συνταγματικοῦ δικαίου ἀστοχίαι, αἵτινες θὰ προκαλέσουν δυσλειτουργίας κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν των. Μετὰ περιλήψεως εἰς τὴν γαλλικὴν.

35 — «Ἡ ἱεροδικαϊκὴ πρόβλεψις τῆς διαθήκης ἐν τῇ ἰσλαμικῇ δικαιοταξίᾳ» ἐν Ἐπιθεωρήσει Δημοσίου Δικαίου καὶ Διοικητικοῦ Δικαίου (ΕΔΔΔΔ) τ. ΝΖ'/2 (2013), σελ. 306-309.

Ἐξετάζεται ἡ βάσει τῶν ἰσλαμικῶν πηγῶν δυνατότης τῆς καταρτίσεως διαθήκης ὑπὲρ μόνον τοῦ ἐνὸς τρίτου τῆς περιουσίας τοῦ διαθέτου, ὡς ἀπέληξεν ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ παρουσιαζομένη ἐξελικτικὴ μορφή, ἣν ἔλαβεν ὁ θεσμὸς παρ' ἰσλάμ. Μετὰ γαλλικῆς περιλήψεως.

36 — «Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ λογοκρατικοῦ ρεύματος τοῦ μουταξελισμοῦ εἰς τὸ ἰσλάμ» (Τμητικὸς τόμος καθηγητοῦ Σπυρίδωνος Ν. Τρωιάνου), ἐν Αθήναις 2013, σελ. 1194-1205.

Ἡ προέλευσις καὶ αἱ κυριώδεις διδασκαλῖαι αὐτῶν καὶ αἱ τυχόν ἐπιρροαὶ των ἀπὸ τὸ ἀρχαιοελληνικὸν πνεῦμα καὶ τὸν χριστιανισμόν.

37 — «Ἱστορικὴ ἀναδρομὴ τῶν σχέσεων κράτους καὶ θρησκείας ἐν τοῖς αἰγυπτιακοῖς συντάγμασι» ἐν Αἰ ἀραβικαὶ ἐξεγέρσεις καὶ ἡ ἀναδιαμόρφωσις τοῦ ἀραβοῖσλαμικοῦ

κόσμου [Πρακτικά Α' Διεθνούς Μεσανατολικού Συνεδρίου του Αθήνησι Πανεπιστημίου], επιμέλεια Ί.Θ. Μάζη και Κυρ. Θ. Νικολάου-Πατραγά, εν Αθήναις 2013, σελ. 331-338.

Παρουσιάζονται αἱ σχέσεις κράτους καὶ θρησκείας εἰς τὰ αἰγυπτιακὰ συντάγματα, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ βελγικῶν προδιαγραφῶν συντάγματος τοῦ 1923 μέχρι τοῦ συντάγματος τῶν Ἀδελφῶν Μουσουλμάνων τοῦ 2012-2013. Τίθεται ἐπ' ἴσης τὸ ἱστορικὸν πλαίσιον ἐκάστης συνταγματικῆς ἀναθεωρήσεως καὶ ἐξετάζεται διατί καὶ θεωρητικῶς δὲν συμβαδίζει ἡ συνταγματικὴ σκέψις πρὸς τὴν ἰδεολογίαν τῶν Ἀδελφῶν Μουσουλμάνων.

38 — «Ὁ ἀπαλλακτικὸς ὄρκος ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον ἐν τῇ ἰσλαμικῇ δίκῃ» ἐν Ἐφημερίδι διοικητικοῦ δικαίου (Ἐφημ. ΔΔ) 2013/ε', σελ. 683-686 (ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν Ἀναστασίου Ν. Μαρίνου καὶ Ί.Θ. Μάζη).

Ἐξετάζεται ὁ ὄρκος ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, τῷ ρωμαϊκῷ δικαίῳ, τῇ Παλαιᾷ καὶ Καινῇ Διαθήκῃ καὶ τῇ αὐτοκρατορίᾳ τοῦ μεσαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ. Ἐν συνεχείᾳ ἀκολουθεῖ ἡ ἰσλαμικὴ πρόβλεψις κατὰ τὰς τέσσαρας ἱεροδικαϊκὰς σχολὰς τοῦ ἰσλάμ, μετὰ τὰς ὑπαρχούσας ἀποκλίσεις.

39 — «Περὶ τῆς ὑπάρξεως μιναρὲ καὶ τρούλλου εἰς τὰ ἰσλαμικὰ τεμένη. Γνωμοδότησις» ἐν Νομικῷ Βήματι τ. ΞΒ'/α' (2014), σελ. 242.

Καταδείκνυται βάσει τῶν πηγῶν ὅτι ἡ ὑπαρξις τόσον μιναρὲ ὅσον καὶ τρούλλου εἰς τὰ ἰσλαμικὰ τεμένη δὲν εἶνε ὑποχρεωτικὴ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατ' αὐστηρὰν ὀρθοδοξίαν ἢ ἀπουσία των εἶνε ἐπιβεβλημένη.

40 — «Ἡ φορολογία τῆς ζακᾶ εἰς τὸ ἰσλάμ» ἐν Ἐφημερίδι διοικητικοῦ δικαίου (Ἐφημ. ΔΔ) 2014/γ', σελ. 394-401.

Παρουσιάζονται αἱ θέσεις τῶν κορυφαίων εἰδικῶν μουσουλμάνων νομοκανονολόγων περὶ τοῦ θέματος καὶ λαμβάνεται τοποθέτησις ὑπὲρ ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ ζακᾶ ἀποτελεῖ φόρον.

41 — «Τὰ αἷτια τοῦ θρησκευτικοῦ ἐξτρεμισμού» ἐν Ἀραβικῇ Ἄνοιξη (Πρακτικά Ἡμερίδας 28^{ης} νοεμβρίου 2013) [Ἐταιρεία Σπουδῶν Νεοελληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ Γενικῆς Παιδείας. Σχολῆ Μωραΐτη], ἐν Αθήναις 2014, σελ. 47-58.

Παρουσιάζονται αἱ διάφοροι αἰτίαι αἱ ὅποια ὀδηγοῦν ἀρχικῶς εἰς τὸν ἐξτρεμισμόν ἐν γένει, καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸν θρησκευτικόν. Κατόπιν καταβάλλεται προσπάθεια νὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὸ ἱστορικὸν καὶ κοινωνικὸν πλαίσιον τῆς συγχρόνου ἰσλαμικῆς πραγματικότητος πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ φαινομένου τῶν τελικῶς ἀποτυχουσῶν καὶ ἔξωθεν ὑποκινηθεισῶν ταραχῶν τοῦ 2011. Προκρίνεται κατὰ βάσιν ὁ οικονομικὸς καὶ δευτερευόντως ὁ ψυχολογικὸς παράγων — χωρὶς ὅμως νὰ ὑπολείπεται εἰς σπουδαιότητα.

42 — «Ἡ ἐπανεἰσοδος ἐξισλαμισθέντων εἰς τὸν χριστιανισμόν ἐξ ἐπόψεως ἰσλαμικῆς» ἐν Θεολογίᾳ τ. ΠΕ'/γ' (2014), σελ. 319-323.

Ἐν πρώτοις παρουσιάζεται ἐν τάχει ἡ χριστιανικὴ ρύθμισις περὶ ἐπανεισόδου χριστιανοῦ εἰς τὸν χριστιανισμόν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐκτενῶς ἡ ἰσλαμικὴ. Ἡ ὅλη προβληματικὴ ἐντάσσεται εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐγκλήματος ρέντα (ἀποστασίας-καθοσιώσεως), τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάλυσις ὀδηγεῖ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ τοιοῦτο δὲν εἶνε ἐπιτρεπτόν.

43 — «Ὁ ἀντιρατσιστικὸς νόμος 4285/2014 καὶ ζητήματα θρησκευτικῆς ἐλευθερίας» ἐν Θεωρίᾳ καὶ Πράξει Διοικητικοῦ Δικαίου (ΘΠΔΔ) τ. Ζ΄/τεῦχ. 71 (12/2014), σελ. 993-996 (ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἀναστασίου Ν. Μαρίνου).

Ἐξετάζεται ἡ ἐν τῷ νόμῳ ἀναφερομένη περίπτωση τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ ἐντάσσεται εἰς τὴν προβληματικὴν τοῦ ἄρθρου 13 του συντάγματος, ἀφ’ ὅθεν συνάγεται, ὅτι καταστρατηγεῖται ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία εἰς ἄνω τῆς μιᾶς ἐκδηλώσεις αὐτῆς καὶ ἄρα, κατὰ τὴν ἔποψιν τῶν συγγραφέων, ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ὁ νόμος παρουσιάζει προβλήματα συνταγματικότητος. Ἐπ’ ἴσης τονίζεται, ὅτι δι’ ὅλας τὰς ἄλλας ἐν τῷ νόμῳ ἀναφερομένας περιπτώσεις αἱ προβλεπόμεναι ποιναὶ ὡς ἐκ τῆς κατατάξεώς των εἰς τὰ πλημμελήματα, δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν βαρύτητα τῶν διαπραττομένων ἐγκλημάτων καὶ ὑποστηρίζεται ὅτι θὰ ἔδει νὰ χαρακτηρισθοῦν κακουργήματα.

44 — «Ὁ ρόλος τῶν παλαιφάτων ὀρθοδόξων πατριαρχείων εἰς τὸν ἰσλαμικὸν κόσμον» ἐν Ἐφημερίδι διοικητικοῦ δικαίου (Ἐφημ. ΔΔ) 2015/β΄, σελ. 258-261 (ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἰ.Θ. Μάζη).

Ἐξετάζεται τὸ νομικὸν καθεστῶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον τελοῦν τὰ παλαίφατα πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων ἐν τῇ ἐγγύς Ἀνατολῇ καὶ ὁ ρόλος τὸν ὁποῖον ἐπιτελοῦν αὐτόθι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς σταθερότητος αὐτῶν τῶν περιοχῶν καὶ δὴ καὶ μετὰ τὰ γεγονότα τῆς καλουμένης «Ἀραβικῆς Ἀνοιξέως».

45 — «Τὸ σηιτικὸν σχίσμα καὶ αἱ κυριώδεις ἀπὸ τοῦ σονιτισμοῦ ἀποκλίσεις του» ἐν Θεωρίᾳ καὶ Πράξει Διοικητικοῦ Δικαίου (ΘΠΔΔ) 10/2015, σελ. 969-973.

Ἐν τῇ μελέτῃ καθορίζεται τί εἶνε τὸ σχίσμα καὶ ποία ἡ διαφορὰ του ἀπὸ τῆς αἰρέσεως, καὶ ἐξεταζομένης ἐν συνεχείᾳ τῆς διδασκαλίας τοῦ σηιτισμοῦ προκύπτει ὅτι αἱ ὑφιστάμεναι ἀποκλίσεις δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ὁμιλῶμεν περὶ αἰρέσεως.

46 — Ἡ σύγκρουσις τοῦ αἰγυπτιακοῦ ιδεώδους καὶ τοῦ τουρκικοῦ ἐν Ἡ διαχρονικῇ τουρκικῇ ἀπειλῇ ἐναντι τοῦ ἐλληνισμοῦ καὶ τῶν ἄλλων λαῶν τῆς ἐγγύς Ἀνατολῆς, [Πρακτικὰ ἐπιστημονικῆς ἡμερίδος], ἐν Ἀθήναις 2016, σσ. 63-69.

Ἐξετάζονται τὰ αἷτια τοῦ ιδεολογικοῦ διαφορισμοῦ νασερισμοῦ-κεμαλισμοῦ ἐπὶ τῇ βάσει ἱστορικῆς ἀναλύσεως τῶν κρατικῶν δομῶν, καταδείκνυται ἡ ἀντιπαλότης ἀράβων-ὀθωμανῶν, ἀναλύεται ἡ διαφορετικὴ θρησκευτικὴ πολιτικὴ ἀμφοτέρων τῶν καθεστώτων καὶ προκρίνεται ἡ πρώτη ὡς καταλληλοτέρα διὰ τὸν ἀφανισμόν τοῦ ἰσλαμισμού.

47 — Δύο ἀντικρουόμεναι ἀλλήλων ἰσλαμικαὶ θεωρίαι περὶ αὐξήσεως τῶν τιμῶν εἰς τὸ ἰσλὰμ ἐν Civitas Gentium τ. Ε΄/2 (2017) σσ. 13-14.

Ἀναλύονται δύο παραδείγματα αἰτιολογήσεως τῆς αὐξήσεως τιμῶν ὑπὸ μουσουλμάνων νομοκανονολόγων τοῦ Μεσαίωτος, δι’ ὧν ἐμφαίνεται, τόσον ἡ φιλελευθέρη τοποθέτησις ὅσον καὶ ἡ συντηρητικὴ κατεύθυνσις.

48 — Ἀπὸ τοὺς χαριζίτας εἰς τὸ Ἰσλαμικὸν Κράτος Ἰράκ καὶ Συρίας ἐν Civitas Gentium τ. 5΄/1 (2018) σσ. 81-88.

Ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ καθορίζονται αἱ διαφοραὶ ἰσλὰμ καὶ ἰσλαμισμού καὶ γίνεται ἱστορικὴ ἀναδρομὴ εἰς τὸν δεύτερον, ὁ ὁποῖος τοποθετεῖται εἰς τὸ ἱστορικὸν πλαίσιον εὐθὺς μετὰ τὸ σχίσμα τῶν σηιτῶν καὶ παρακολουθεῖται ἡ ιδεολογία του μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ΙΚΙΣ.

49 — Ὁ ρόλος τοῦ προσκυνηματικοῦ ταξιδίου πρὸς ἱερὰν ἀποδημίαν (χέγγ) εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ ἰσλάμ ἐν Civitas Gentium τ. ζ' / 2 (2018) σσ. 23-29.

Ἀναλύεται ὁ πύλων ἱερᾶς ἀποδημίας καὶ ἀποδείκνυται ὅτι ἡ ταξιδιωτικὴ του ἐκδήλωσις κατὰ τοὺς πάλαι χρόνους συνέβαλε τὰ μέγιστα εἰς τὴν σύσφιγξιν τῶν θεσμῶν μεταξύ τῶν μουσουλμάνων ἐνῶ κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν ἐπετέλεσε ρόλον καταλυτικὸν εἰς τὴν διάδοσιν τῆς ἰσλαμιστικῆς σκέψεως.

50 — Ἡ ἐπιούσα τῆς ἀλώσεως διὰ τοὺς ἑτεροδόξους. Τὸ νομικὸν πλαίσιον ἐν Civitas Gentium τ. Ζ' / 1 (2019) σσ. 37-42.

Παρουσιάζεται τὸ ἰσλαμικὸν πλαίσιον περὶ κατακτήσεως καὶ μεταχειρίσεως τῶν ἑτεροδόξων, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ νομικὸν καθεστῶς τὸ ὁποῖον διεῖπε τοὺς ἑτεροδόξους ἐν τῷ ὀθωμανικῷ κράτει ὑπὸ τὸ πρῖσμα αὐτῆς ὡς ἰσλαμικοῦ κράτους ὀφείλοντος νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ ἰσλαμικῶς τεθεσπισμένα. Οὕτω θεωρεῖται, ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Μωάμεθ τοῦ πορθητοῦ πρὸς παραχώρησιν προνομίων ἐξεπήγαγεν ἐξ ἱεροδικαϊκῆς ἐπιταγῆς καὶ ὑποχρεώσεως.

51 — Ζητήματα περὶ τῶν «ἱεροδικείων» τῆς Θράκης ἐν Θ.Π.Δ.Δ. τ. Β' / 3 (2019) σσ. 213-215.

Ἀναφέρονται τὰ ἐνυπάρχοντα προβλήματα ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ θεσμοῦ καὶ κατατιθέονται προτάσεις ἐπιλύσεώς των ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θεσμοθετήσεων τοῦ ἰσλαμικοῦ δικαίου.

52 — Ἡ φόνευσις μουσουλμάνων ὑπὸ μουσουλμάνων κατὰ τὸ ἰσλαμικὸν δίκαιον. (ὑπὸ ἔκδοσιν).

Ἐξετάζεται ἂν καὶ ὑπὸ ποίας προϋποθέσεις εἶνε ἐπιτρεπτὴ ἡ φόνευσις μουσουλμάνων ὑπὸ μουσουλμάνων βάσει τῶν θεσμῶν τοῦ ἰσλαμικοῦ δικαίου.

53 — Ἡ θέσις τῆς αἰγυπτιακῆς Ἀριστερᾶς περὶ τοῦ ἰσλαμιστικοῦ δεδομένου κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον τοῦ Κ' αἰῶνος (συνεργασία Ἰ.Θ. Μάζη) (ὑπὸ τύπωσιν).

Ἐξετάζονται αἱ θέσεις τῶν ἀριστερῶν κομμάτων καὶ ὀργανώσεων ἐν Αἰγύπτῳ περὶ τοῦ ἰσλαμικοῦ βάσει τῶν προγραμματικῶν των θέσεων.

54 — Ὁ πρόεδρος Νάσερ ἐν Ἀθήναις (ὑπὸ τύπωσιν).

Ἡ ἐν ἔτει 1961 ἐπίσκεψις τοῦ προέδρου εἰς Ἀθήνας ἐντάσσεται εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς πλαισίου, ὅτε ὁ ἑλληνισμὸς ἐν Αἰγύπτῳ ἐγκατέλειπε τὴν χώραν ἐπαναπατριζόμενος, καὶ παρουσιάζονται αἱ εὐγενεῖς καὶ ἐνθουσιώδεις θέσεις τοῦ Νάσερ περὶ ἑλληνισμοῦ, ἀρχαίου καὶ νέου, ὡς αὗται διετυπώθησαν κατὰ τὸ πρὸς τιμὴν του παραταθὲν ἐπίσημον γεῦμα ὑπὸ τοῦ τότε ἀνωτάτου ἀρχοντος τῆς Ἑλλάδος.

55 — Λεξικογραφικὴ ἀνάλυσις τοῦ ἰσλαμικοῦ ὄρου φακκήχ (νομοκανονολόγος) (ὑπὸ τύπωσιν).

Ἀναλύεται ἡ λέξις φακκήχ, σημαίνουσα ἀρχικῶς τὸν γνωρίζοντα, βάσει μεσαιωνικῶν καὶ συγχρόνων ἀραβικῶν λεξικῶν καὶ τίνι τρόπῳ κατέστη σημαίνουσα τὸν νομοκανονολόγον.

56 — Νάσερ καὶ κομμουνισταί. Μία ἄγνωστος συνάντησις (ὑπὸ τύπωσιν).

Ἐξετάζεται ἂν ἡ μαρτυρία τοῦ Σάμη Σάραφ περὶ τοῦ «συντρόφου Χάλεντ» τῆς Ράϋα (Κ.Κ. Αἰγύπτου ἤτοι τοῦ καθηγητοῦ Φουάντ Μόρση, ἀναθεωρεῖ τὴν παραδεδομένην ἀρχὴν περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ καθεστώτος γνώσεως τοῦ προσώπου.

57 — Ἡ ποινικὴ μεταχειρίσις τῆς οἰνοποσίας εἰς τὸ ἰσλάμ (ὑπὸ τύπωσιν).

Παρουσιάζεται και αναλύεται ή σχετική ισλαμική νομοθεσία περί την μεταχείρισιν τῆς οίνοποσίας και κατά πόσον τὸ ἔγκλημα ἐμπίπτει και εἰς ποῖον ποσοστὸν εἰς τὰ ἐγκλήματα χοντούντ.

58 — Ἡ φόνευσις μουσουλμάνου ὑπὸ μουσουλμάνου κατὰ τὸ ισλαμικὸν δίκαιον (ὑπὸ τύπωσιν).

Ἐξετάζονται αἱ δικαῖκαι προϋποθέσει βάσει τῶν ὁποῖων εἶνε ἐπιτρεπτή ή φόνευσις ἐνὸς μουσουλμάνου, ἔνθα ή προηγουμένη δικαστικὴ ἀπόφασις εἶνε ὄλωσ προαπαιτούμενον και ἐπιβεβλημένη.

59 — Ἡ φορολογικὴ ἀπαλλαγὴ κληρικῶν και μοναχῶν κατὰ τὸ ισλαμικὸν δίκαιον (ὑπὸ τύπωσιν).

Ἐξετάζονται οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποῖους κατὰ τὸ ισλαμικὸν δίκαιον ὑφίσταται ἀπαλλαγὴ τόσων τῶν ἀλλοθρήσκων μονοθεϊστῶν κληρικῶν ἤτοι χριστιανῶν και μοναχῶν ἀπὸ τῆς καθολικῆς ὑποχρεώσεωσ καταβολῆσ φορολογίας.

Γ'. Μεταφράσει:

1 — Εἰσαγωγὴ, μετάφρασις, σχόλια εἰς Ρέφασατ ἀλ-Σαῆντ, Ἄμμιοσ (Islamica, Arabica et Turcica V), Ἐπίμετρον Ἰ.Θ. Μάζη, ἐν Ἀθήναισ 2011, 172 σελ.

Μετάφρασις ἐκ τῆσ ἀραβικῆσ, ἔνθα και σχόλια εἰς τε τὸ ἔργον τοῦ Ρέφασατ ἀλ-Σαῆντ και τὴν σύγχρονον κοινωνικὴν πραγματικότητα τῆσ Αἰγύπτου.

2 — Εἰσαγωγὴ, μετάφρασις εἰς Ρέφασατ ἀλ-Σαῆντ, Ὁ μαρξισμὸσ τοῦ μέλλοντοσ (Islamica, Arabica et Turcica VI), πρόλογοσ Ἰ.Θ. Μάζη, ἐν Ἀθήναισ, 102 σελ.

Ἐν τῆ εἰσαγωγῆ παρουσιάζεται μετὰ κριτικῆσ διαθέσεωσ τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου.

3 — Εἰσαγωγὴ, ἐπιμέλεια, μετάφρασις εἰς Ρέφασατ ἀλ-Σαῆντ, Ἡ διαπάλη ἰσλάμ και ἰσλαμισμοῦ. Ἱστορία και ἰδεολογία τῆσ ἰσλαμιστικῆσ τρομοκρατίας [Ἰσλαμικαὶ Μελέται Β'], 2015, 291 σελ.

Ἐν τῆ εἰσαγωγῆ διευκρινεῖται ή διαφορὰ τοῦ ἰσλάμ ἀπὸ τοῦ ἰσλαμισμοῦ και καταδεικνυται ὅτι ὁ μεγαλείτεροσ ἐχθρὸσ τοῦ ἰσλάμ εἶνε ὁ ἰσλαμισμὸσ, ὅπου και ἀναφορὰ εἰς τὴν ἔννοιαν τῆσ ἐπαναστάσεωσ εἰς τὸν ἀραβικὸν κόσμον, ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆσ ἐν Αἰγύπτῳ ἐκδηλωθεῖσεσ στρατιωτικῆσ τῷ 2013 ἐπεμβάσεωσ, τῆ λαϊκῆ ἐντολῆ, πρὸσ ἐκθρόνησιν τοῦ ἰσλαμισμοῦ.

4 — Εἰσαγωγὴ, ἐξελλήνισις σημειώσεισ εἰς Ρέφασατ ἀλ-Σαῆντ, Νασερικὰ φύλλα εἰς ἄκρωσ ἀπόρρητον φάκελλον, ἐν Ἀθήναισ 2019, σελ. 128.

Ἐν τῆ εἰσαγωγῆ ἐπιχειρεῖται ψυχογράφηση τῆσ προσωπικότητοσ τοῦ Σαντάτ.

Δ'. Ἐπιμέλεια:

1 — Εἰσαγωγὴ εἰς Ν.Π. Ἐλευθεριάδην, Ἀνατολικά Μελέται τ. Α', ἐν Ἀθήναισ 2011 (30 σελ.).

Ἐξετάζονται τὰ προνόμια βάσει τῶν χαντήθ, τῶν ἱστορικῶν κειμένων καὶ τῶν συνθηκῶν τοῦ προφήτου καὶ τῶν διαδόχων του. Δὲν παραλείπεται ἡ ἀναφορὰ εἰς τοὺς αἰχμαλώτους πολέμου καὶ τὸν ἄμαχον πληθυσμόν.

2 — Εἰσαγωγή, ἐπιμέλεια εἰς Ἰωάννου Θ. Μάζη, Μυστικὰ ἰσλαμικὰ τάγματα. Ὁ μικρασιατικὸς χῶρος, ἐν Ἀθήναις 2012 (228 σελ.).

Ἡ εἰσαγωγή ἀποτελεῖ ἱστορικὴν ἀναδρομὴν τοῦ φαινομένου τοῦ σουφισμού, ἐξεταζομένου ἐν συνεχείᾳ ὑπὸ ἱεροδικαϊκὸν πρῖσμα.

3 — Πρακτικὰ Α' διεθνῶς μεσανατολικοῦ συνεδρίου τοῦ Ἀθήνησι πανεπιστημίου «Αἱ ἀραβικαὶ ἐξεγέρσεις καὶ ἡ ἀναδιαμόρφωσις τοῦ ἀραβοῖσλαμικοῦ κόσμου» (ἐπιμέλεια τῆς συνεργασίας Ἰ.Θ. Μάζη), ἐν Ἀθήναις 2013 (922 σελ.).

4 — Εἰσαγωγή, ἐπιμέλεια, σχόλια εἰς Ἰωάννου Θ. Μάζη, *Verba Geopolitica et islamica*, τ. Α': 1995-2013 (*Islamica, Arabica et Turcica IX*), ἐν Ἀθήναις 2014 (934 σελ.).

Ἐν τῇ εἰσαγωγῇ παρουσιάζεται τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον τοῦ καθηγητοῦ Ἰ.Θ. Μάζη καὶ αἱ συμβολαὶ του εἰς τὴν γεωπολιτικὴν καὶ τὰς τομὰς τὰς ὁποίας ἐπήνεγκεν ἡ ἐρευνητικὴ του ἐργασία εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἰσλάμ.

5 — Ἐπιμέλεια εἰς Ἰωάννου Θ. Μάζη, Ὁ ζωτικὸς χῶρος τοῦ Φρειδερίκου Ράτσελ, ἐν Ἀθήναις 2014 (388 σελ.).

6 — Εἰσαγωγή - ἐπιμέλεια εἰς Ἀναστασίου Ν. Μαρίνου, Πολιτικὴ καὶ Δίκαιον, πρόλογος Ἰ.Θ. Μάζη, ἐν Ἀθήναις 2015, 248 σελ.

Ἐν τῇ εἰσαγωγῇ ἀναλύεται τὸ συγγραφικὸν ἔργον τοῦ ἐπιτίμου ἀντιπροέδρου ΣτΕ δρ Ἀναστασίου Ν. Μαρίνου καὶ ἡ ποικιλόμορφος συμβολὴ του εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον καὶ τὰ ζητήματα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας.

7 — Εἰσαγωγή εἰς Τάχα Χουσεΐν, Φῆ ἄλ-σαιρ ἄλ-γκάχελυ, ἐν Καΐρῳ 2015 (ἀραβιστί).

Ἡ ἔκδοσις αὐτὴ ἀποτελεῖ ἐπανεκδοσιν τοῦ πολυκρότου βιβλίου τοῦ Τάχα Χουσεΐν περὶ τῆς προϊσλαμιαίας ἀραβικῆς ποιήσεως γενομένην ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου πολιτισμοῦ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κρατικοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου «Γενικὸς ὀργανισμὸς βιβλίου». Σημειωθήτω, ὅτι εἰς τὴν ἔκδοσιν, τὴν ὁποίαν προλογίζει ὁ μαθητὴς τοῦ Τάχα Χουσεΐν καὶ πρῶην ὑπουργὸς πολιτισμοῦ καθηγητὴς Γκάμπερ Ἀσφούρ, ἑτέραν εἰσαγωγὴν συγγράφει ὁ θεωρούμενος ὡς ὁ κορυφαῖος τῶν μελετητῶν τοῦ ἔργου τοῦ Τάχα Χουσεΐν καθηγητὴς Ἀμπντέλ Μέναεμ Ταλῆμα.

8 — Εἰσαγωγή - ἐπιμέλεια εἰς Ἰωάννου Θ. Μάζη, Γεωπολιτικὰ ζητήματα στὴν εὐρυτέραν Μέση Ἀνατολὴ καὶ τὴν Μεσόγειο, τ.Α', ἐν Ἀθήναις 2016, 772 σελ.

9 — Εἰσαγωγή - ἐπιμέλεια εἰς Ἰωάννου Θ. Μάζη, Γεωπολιτικὰ ζητήματα στὴν εὐρυτέραν Μέση Ἀνατολὴ καὶ τὴν Μεσόγειο, τ.Β', ἐν Ἀθήναις 2017, σσ. 781-1586.

10 — Εἰσαγωγή - ἐποπτεία ἐπὶ τῆς μεταφράσεως Γκαμάλ Ἀμπντέλ Νάσερ, Ἡ Φιλοσοφία τῆς Ἐπαναστάσεως, ὑπὸ τῆς μεταφραστικῆς ὁμάδος τοῦ Σεμιναρίου Ἀραβοῖσλαμικῶν Σπουδῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐν Ἀθήναις 2019, 103 σελ.

Ε'. Λήμματα εις ἐγκυκλοπαιδείας

- 1 — Ἄζχαρ ἐν ΜΟΧΗ τ. Α', σ. 59.
- 2 — Ἰσλαμικὴ Αἴγυπτος ἐν ΜΟΧΕ τ. Α', σσ. 703-704.
- 3 — Ἰσλάμ ἐν ΜΟΧΕ τ. Θ', σσ. 4-6.
- 4 — Τὸ ἱερὸν κοράνιον ἐν ΜΟΧΕ τ. Θ', σσ. 6-7.
- 5 — Ἰγγμᾶ ἐν ΜΟΧΕ τ. Θ', σ. 7.
- 6 — Κυᾶς ἐν ΜΟΧΕ τ. Θ', σ. 7.